

«ΑΒΑΣΙΜΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ»

Συντάχθηκε απο τον/την Εμμανουήλ Κ. Ακουμιανάκης

Τρίτη, 10 Απρίλιος 2012 19:57 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 10 Απρίλιος 2012 20:14

«ΑΒΑΣΙΜΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ»

Ζούσα κι εργαζόμουν στην Αθήνα στις αρχές του 1994. Έμενα σε ένα μικρό διαμέρισμα στου Ζωγράφου. Απέναντι υπήρχε ένα σχολείο. Ήταν Σάββατο πρωί. Ένας γείτονας είχε λιποθυμήσει σε ένα διαμέρισμα του πρώτου ορόφου της πολυκατοικίας που διέμενα. Μας χτύπησε τα κουδούνια η σύζυγός του, ζητώντας βοήθεια και μαζί με άλλους ενοίκους, συνεφέραμε τον ηλικιωμένο συνάνθρωπό μας και του προτείναμε να τον μεταφέρουμε προληπτικά στο νοσοκομείο.

Αυτός δεν είχε αντίρρηση. Έφερα το αυτοκίνητό μου, το πάρκαρα μπροστά στην είσοδο του σχολείου κι ανέβηκα στο διαμέρισμα για να βοηθήσω μαζί με τους υπόλοιπους γείτονες στη

μεταφορά του συνανθρώπου μας ως το αυτοκίνητο. Πέρασαν δεν πέρασαν δέκα λεπτά μέχρι να ντυθεί και να κατέβει με τη βοήθειά μας στο αυτοκίνητο. Αφού τον καθίσαμε στο πίσω κάθισμα, μπήκε και κάθισε η σύζυγός του δίπλα του κι εγώ κάθισα στη θέση του οδηγού.

Ανάμεσα στο παρμπρίζ και τον υαλοκαθαριστήρα υπήρχε μια κλήση της Άμεσης Δράσης. Τσαντίστηκα, αλλά δεν το έδειξα. Μετέφερα τους ανθρώπους στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» και αμέσως μετά πήγα στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής, στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, κρατώντας ανά χείρας την κλήση, για να διαμαρτυρηθώ. Βρήκα το αρμόδιο γραφείο στον 5ο όροφο και αφού του εξήγησα αναλυτικά τι έγινε, αυτός επικοινωνήσε με το όργανο που είχε βεβαιώσει την «παράβαση».

Απευθυνόμενος σε εμένα μετά την τηλεφωνική συνομιλία του, μου είπε «λυπάμαι αλλά έγινε καταγγελία από το σχολείο και δεν μπορώ να κάνω τίποτα». Μετά πήρε μια μεγάλη σφραγίδα παραλληλόγραμμου σχήματος και αφού τη μελάνωσε, τη χτύπησε δυνατά πάνω στο ροζ χαρτί της κλήσης. Μου επέστρεψε την κλήση και βγήκα από το γραφείο. Εξερχόμενος διάβασα συγχυσμένος το αποτύπωμα της σφραγίδας πάνω στο χαρτί, το οποίο έγραφε με κεφαλαία έντονα γράμματα: «Αβάσιμες οι αντιρρήσεις».

Η κλήση φυσικά πληρώθηκε από εμένα στη συνέχεια. Το θέμα του σημερινού ασυνήθιστου προλόγου, δεν είναι αυτό. Στη ζωή μας όλοι έχουμε υποστεί αδικίες. Πας να βοηθήσεις κάποιον και βρίσκεις το μπελά σου. Προσπαθείς να λύσεις μια διένεξη και αντί η προσπάθειά σου να εκτιμηθεί, βάλλεσαι και από τα δύο αντιμαχόμενα μέρη. Ψηφίζεις το συγγενή σου, που «εκτίθεται» και σου «κόβει την καλημέρα» ο έτερος συγγενής, που συμμετέχει ως υποψήφιος στα ψηφοδέλτια του αντίπαλου συνδυασμού. Ψηφίζεις το ένα κόμμα και σε στραβοκοιτάζουν οι «αφισοκολλητές» και οι βολεμένοι του άλλου κόμματος.

Τολμάς να εκφράσεις δημόσια όλα εκείνα που οι άλλοι δεν τολμάνε να ψελλίσουν και γίνεσαι εσύ ο κακός. Φωνάζεις «ησυχία» στο συρφετό -όπου μιλάει ο ένας πάνω στον άλλο- και γίνεσαι στόχος στραβοκοιτάγματος από εκείνους που μιλούν μόνο για να φωνάζουν. Κάποια στιγμή πνίγεσαι, αγανακτείς, εξανίστασαι, ξεσπάς. Τότε γίνεσαι τρελός, αλλοπαρμένος και δακτυλοδεικτούμενος. Κι ας μιλάγες λίγο και με ουσία, κι ας ήσουν υπόδειγμα ανθρώπου κι ας μην πείραξες ποτέ σου κανέναν. Μεμιάς άρχισαν να λένε βαριές

«ΑΒΑΣΙΜΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ»

Συντάχθηκε απο τον/την Εμμανουήλ Κ. Ακουμιανάκης

Τρίτη, 10 Απρίλιος 2012 19:57 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 10 Απρίλιος 2012 20:14

και μεγάλες λέξεις για σένα, ελαφριοί και μικροί άνθρωποι.

Πας να εξηγήσεις και σου κολλάνε εκείνη τη σφραγίδα στο μέτωπο που γράφει «αβάσιμες οι αντιρρήσεις». Τι να ξεκινήσεις, πώς να πορευτείς με ποιον να πάς και ποιον να αφήσεις; Χίλιες φορές καλύτερα να καταπιεις, να υπομείνεις, χίλιες φορές καλύτερα να σιωπήσεις.

Και μετά. Έρχονται εκλογές λέει, αλλά για κάποιο περιεργο λόγο δεν έχουν προκηρυχθεί ακόμη. «Γιατί να γίνουν εκλογές;» ρωτάει ο άλλος. Θορυβημένα τα κόμματα από τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων, γράφουν οι εφημερίδες. «Πολλοί από τους σημερινούς βουλευτές θα μείνουν εκτός κοινοβουλίου», ακούς. «Να ψηφίσουμε μικρά κόμματα», μονολογεί ο διπλανός. «Μα και τα μεγάλα, μικρά θα γίνουν τώρα», έρχεται ο αντίλογος. Υπάρχει ο πρόλογος, είναι ασαφές το κυρίως θέμα, σβήνεται και ξαναγράφεται ο επίλογος και κυριαρχεί ο μονόλογος. Απουσιάζει όμως εκκωφαντικά ο υπόλογος.

Αγαπητοί μας πολιτικοί. Η ευγένεια δεν πρέπει να συγχέεται με την αποδοχή. Ο πολιτισμός των ανθρώπων που υποφέρουν δεν πρέπει να εκλαμβάνεται ως αδυναμία. Σας δόθηκε η επιλογή μεταξύ πολέμου και ατιμίας. Διαπράξατε την ατιμία και τώρα θα έχετε και τον πόλεμο. Πως είπατε Βαγγέλη; «Συγγνώμη;» Ναι, αλλά η συγγνώμη έχει και την έννοια αποκατάστασης της αδικίας. Αλλιώς είναι γράμμα κενό, χωρίς αξία κι εκθέτει εκείνον που την εκφράζει.

Πως είπατε Αντώνη; «Το μικρότερο κακό;» Όχι δεν θέλουμε να ρίξετε άλλο αλάτι στις πληγές μας, ακόμα κι αν είναι λίγο. Μα θα γίνουμε δημοκρατία των άκρων, ανταπαντάτε. Ε, λοιπόν ας γίνουμε..!! Από πότε η λαϊκή ετυμηγορία έγινε ποινικό αδίκημα; Γιατί φοβάστε την ελεύθερη έκφραση του λαού; Στο όνομά του δεν παίρνατε αποφάσεις μέχρι χτες; Ναι, αλλά τώρα είναι αλλιώς. Η χώρα είναι στο χείλος του γκρεμού.

Συμφωνώ. Εντάξει μωρέ, ας «αδικηθείτε» κι εσείς μια φορά. Δεν θα πάθετε τίποτα, είμαι σίγουρος. Τυχόν ενστάσεις σας, με σπουδή θα εξεταστούν. Η Μεγάλη του Λαού Σφραγίδα είναι μελανωμένη ήδη: Λυπάμαι κύριοι. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Υπάρχει θυμός, αγανάκτηση και οργή. Αποφανθήκαμε. Η σφραγίδα έπεσε στο ψηφοδέλτιο: «Αβάσιμες οι

«ΑΒΑΣΙΜΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ»

Συντάχθηκε απο τον/την Εμμανουήλ Κ. Ακουμιανάκης

Τρίτη, 10 Απρίλιος 2012 19:57 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 10 Απρίλιος 2012 20:14

αντιρρήσεις!!!».

του [Εμμανουήλ Ακουμιανάκη](#) Πολιτικού Επιστήμονα